ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **TEMPLUM – společenské hry s. r. o.,** se sídlem Radlická 49, Praha 5, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem, se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2008, čj. 4308/08-1500-106794, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2011, čj. 6 Ca 209/2008 - 98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna zástupce žalobce Mgr. Eduarda Beneše, advokáta, **se určuje** částkou 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) rozhodl o přeplatku dne 15. 8. 2007, pod čj. 334973/07/005512/4913, tak, že z celkového přeplatku ve výši 21 312 Kč, uplatněného jako nadměrný odpočet DPH za 2. čtvrtletí 2007, vrátil žalobci 19 932 Kč a

převedl z úřední povinnosti na úhradu nedoplatku na dani silniční za rok 2006 částku 1122 Kč. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“) zamítlo rozhodnutím ze dne 17. 3. 2008, čj. 4308/08-1500-106794, odvolání žalobce proti rozhodnutí o přeplatku.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V obsáhlých a nepřehledných podáních žalobce lze vysledovat námitku, že si správce daně nárokoval a strhl částku nad rámec daňových závazků, přičemž ignoroval rozhodné skutečnosti a závazky státu. Napadená rozhodnutí měla být nezákonná či nicotná. Prodlení a nesprávnosti daňového přiznání k silniční dani byly zaviněny správcem daně. Žalobce vyjádřil ve svých podáních nespokojenost s poměry v České republice, konkrétně poukázal na nevymahatelnost práva, zdlouhavost soudních řízení a závadnost práce státních úředníků. Během celého řízení připomínal, že má technické potíže s dodávkami elektrické energie, proto se nemůže řádně a včas připravit na soudní jednání. Poukazoval rovněž na množství soudních řízení, jejichž je účastníkem. Vzhledem k těmto okolnostem nemohl reagovat na soudní přípisy vždy promptně. Proto žádal o přerušení řízení o žalobě.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce popíral existenci nedoplatku na silniční dani. Tento nedoplatek mu byl vyměřen platebním výměrem ze dne 12. 7. 2007 a žalobce proti němu nepodal odvolání. Jelikož neuhradil nedoplatek na této dani, správce daně převedl na jeho úhradu část nadměrného odpočtu za daň z přidané hodnoty. Napadené rozhodnutí správce daně je proto v souladu se zákonem.

[4] Ze soudního spisu vyplývá, že městský soud nejprve odročil nařízené ústní jednání, aby měl žalobce zachovánu lhůtu k přípravě na jednání. Poté zamítl návrh žalobce na další přerušení řízení a rozsudkem ze dne 14. 6. 2011, čj. 6 Ca 209/2008 – 98, zamítl žalobu. Návrh žalobce na přerušení řízení neshledal důvodným. Všechny potřebné podklady byly součástí správního spisu a nenastala žádná skutečnost podle § 48 s. ř. s. K tvrzení o neexistenci dluhu a o jeho opakované úhradě městský soud zdůraznil, že žalobce neupřesnil své námitky. Relevantně nezpochybnil ani výši daňových nedoplatků. Rovněž neuvedl, jakým způsobem mělo dojít k opakované úhradě dluhu. Námitku, že žalovaný zavinil prodlení a nesprávný výpočet silniční daně, měl žalobce uplatnit v odvolání proti platebnímu výměru k této dani, nikoliv ve správní žalobě proti rozhodnutí o přeplatku. Rozhodnutí o přeplatku vycházelo z pravomocného platebního výměru na silniční daň.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 102 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. [*pozn. NSS:* správně § 103 odst. 1 písm. a) až e)]. Z důvodu hospodárnosti odkázal na své podání z 14. 6. 2012, žalobu a předchozí a budoucí podání.

[6] Namítl, že v řízení byly porušeny a nedodrženy zásady řízení. V důsledku zásahu vyšší moci a v důsledku nerespektování právního řádu a zásad řízení ze strany soudu mu byla odňata možnost uplatnit svá práva. Z těchto důvodů nemohl dosáhnout opačného nebo příznivějšího rozhodnutí ve věci.

[7] Dále namítl, že městský soud si neopatřil a neprovedl rozhodné důkazy, ale rozhodoval podle jednostranné a neúplné dokumentace. Stěžovatel proto považoval teze městského soudu za nesprávné po právní i věcné stránce.

[8] Městský soud usnesením ze dne 31. 10. 2011, čj. 6 Ca 209/2008 - 114, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokáta Mgr. Eduarda Beneše.

IV.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[11] Předně je nutné uvést, že pro řízení o přezkumu správního rozhodnutí soudem i pro řízení o kasační stížnosti platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 106 odst. 1 s. ř. s.]. Obsah návrhu, kterým se zahajuje řízení (žaloba nebo kasační stížnost) předurčuje obsah a detaily odůvodnění následného soudního rozhodnutí.

[12] Stěžovatel odkázal na podání ze dne 14. 6. 2011, žalobu, žádosti, úkony, svá předchozí zdůvodnění a budoucí dodatky. Nejvyššímu správnímu soudu se podařilo ve stěžovatelových podáních nalézt dvě kasační námitky. První z nich mířila na to, že nebyly dodrženy zásady řízení, že zasáhla vyšší moc, a že městský soud nerespektoval právní řád. V důsledku toho mu soud odňal možnost uplatnit svá práva. Druhá námitka směřovala proti postupu městského soudu při dokazování. Podle stěžovatele soud neprovedl rozhodné důkazy, a rozhodoval na základě neúplné a jednostranné dokumentace.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti neupřesnil, jaké vady mělo mít řízení před městským soudem, ani které konkrétní důkazy soud odmítl provést, byť měly pro projednávanou věc význam. Neuvedl, jak mu městský soud v důsledku zásahu vyšší moci nebo cizího zavinění odňal možnost uplatnit svá práva, nebo v čem byl postup soudu v rozporu s právním řádem. V řízení před správními orgány i před soudem stěžovatel popisoval okolnosti, které měly nebo mohly mít vliv na kvalitu jeho podání a městský soud je vzal v úvahu už tím, že na první žádost stěžovatele odročil nařízené ústní jednání. Městský soud rovněž své rozhodnutí pečlivě odůvodnil. V maximální míře se snažil z obsáhlých podání, zabývajících se mnohdy okolnostmi, které neměly souvislost s rozhodováním o důvodnosti žaloby, vyhledat všechna tvrzení, která by bylo možné alespoň rámcově považovat za žalobní námitky. S nimi se pak podrobně vypořádal. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu vady. Naopak dal městskému soudu za pravdu v tom, že žalobní námitky byly neurčité, a že stěžovatel nepředložil důkazy, které by vyvrátily zjištění žalovaného. Zdejší soud proto neshledal první kasační námitku důvodnou.

[14] Ačkoliv kasační námitka stěžovatele o řízení před městským soudem byla do značné míry nekonkrétní, Nejvyšší správní soud připomíná, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu charakterizoval v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58,

požadavky na žalobní námitky. Uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení, individualizovaná ve vztahu k žalobci a k projednávané věci, a právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005 - 74).

[15] Dále stěžovatel namítl, že městský soud neprovedl rozhodné důkazy, rozhodl na základě jednostranné dokumentace, a jeho teze byly nesprávné. Ze spisu městského soudu vyplývá, že stěžovatel předložil dne 10. 6. 2011 větší množství listin. Souhrnně k nim uvedl, že soubor navržených důkazů není kompletní, a že bude důkazy průběžně doplňovat. V okamžiku, kdy tyto důkazy navrhoval, si přesně nepamatoval jejich obsah. Měl v úmyslu prostudovat si důkazy v horizontu několika měsíců a teprve poté je blíže specifikovat, případně zajistit další důkazy. Připustil, že mnoho dokladů a listin ve spisu chybí, a naopak, že některé z listin se pravděpodobně ukážou jako nadbytečné, nebo nemají vztah k projednávané věci.

[16] Podle § 52 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Nejvyšší správní soud zastává názor, že hodlá-li soud dokazování doplňovat, tzn. provádět důkazy nové, v předchozím řízení neprovedené, musí dbát především toho, aby jím prováděné důkazy směřovaly ke skutkovému stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu upřesnil význam zásady volného hodnocení důkazů v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89. Uvedl, že soud si nemůže bez dalšího vybrat, které z provedených důkazů vyhodnotí, a které nikoliv. *„Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován nemá relevantní souvislost s předmětem řízení.“* Dalším důvodem pro odmítnutí důkazu je, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit určitou skutečnost, tedy nedisponuje vypovídací potencí, anebo že je nadbytečný. V rozsudku ze dne 28. 1. 2009, čj. 8 Afs 86/2007 - 79, pak Nejvyšší správní soud připomněl, že oprávnění soudu rozhodnout, které z navržených důkazů provede, a které nikoliv, je spojeno s povinností odůvodnit, co ho vedlo k takovému závěru, a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.

[17] Těmto požadavkům městský soud dostál. Přehledně vysvětlil, že i vzhledem k nekonkrétním tvrzením stěžovatele neopatřoval celý daňový spis stěžovatele, protože jeho úkolem není vyhledávat všechna v úvahu připadající pochybení. Stěžovatel v průběhu řízení několikrát odkazoval na zásadu hospodárnosti řízení. Pakliže žádal soud, aby prováděl a hodnotil důkazy, o nichž se sám domníval, že budou pravděpodobně nadbytečné, byla jeho žádost v rozporu s touto zásadou. Městský soud nedoplňoval dokazování listinami, které se nevztahovaly k projednávanému rozhodnutí o přeplatku na dani z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 25. 11. 2004, čj. 7 Afs 17/2004 - 74, že *„pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správce daně o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku na dani z příjmů právnických osob podle § 64 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 35/1993*

Sb. a zákona č. 255/1994 Sb., je rozhodující pouze to, zda v době rozhodování o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty stěžovatel měl či neměl nedoplatek na jiné dani." V řízení o správní žalobě proti rozhodnutí o přeplatku tedy městský soud nemohl rozhodovat o tom, zda byl platební výměr za silniční daň vydán v souladu se zákonem. Tento platební výměr nabyl právní moci, a jako takový byl podkladem pro napadené rozhodnutí o přeplatku.

[18] Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že městský soud nezjistil úplně skutkový stav, protože neprovedl navržené důkazy. Městský soud naopak připustil důkazy, které pokládal za potřebné a dostál své povinnosti odůvodnit, proč odmítl provést ostatní důkazy. Z rozsudku městského soudu vyplynulo, jakým způsobem důkazy vyhodnotil. Nedůvodnou je proto i druhá kasační námitka stěžovatele.

[19] S odkazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že uplatněné stížní námitky nejsou důvodné. Kasační stížnost proto zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s.

[20] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[21] Stěžovateli byl ustanoven zástupcem advokát Mgr. Eduard Beneš. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení ve výši 2100 Kč, v náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), f), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, která činí 480 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. září 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu